

„Poezia este o artă a cuvântului
numai în măsura în care e și o
artă a necuvântului...”

- Lucian Blaga

NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 738
13 - 19 august 2025

Scoși definitiv din drepturi, din identități, din tipare, din țară, din noi însăși...

Cezar Adonis
Mihalache

Suntem în fața unui proces violent, nu doar de eliminare, ci de disoluție, de desființare a însăși noțiunii de proprietate privată. În care banii, din pensiile private, din casele, mașinile, bunurile vândute între persoane fizice, reprezintă doar subcapitole. Scopul este ștergerea „in situ”, înlăturarea din mentalul colectiv a noțiunii de bun privat. Și, mai ales, a aceluia însoțitor, de drept privat. Pentru că nimic nu va mai fi al nostru... În fapt, orice bun va fi pe mai departe achiziționat de noi, dar numai pentru un drept de utilizare, sau simplă folosință, fără a mai exista însă și acel drept de proprietate intangibil pentru care s-a murit în 1989. Un ultim „restitutio in integrum” aflat încă în folosința noastră. De altfel, inclusiv suprataxarea amenzilor de circulație, prin dobânzi și creșteri exponențiale ale sumelor datorate, dar și amenințările cu executări silite, reprezintă metode de capturare, rescriere și apoi desființare a dreptului de proprietate individuală, privat, al fiecăruia. Dar linia „generală” de lichidare a sferei drepturilor private este trasată prin felul în care banii din fondurile private sunt aproape complet confiscați. Nu, nu „naționalizați”, nici „rechiziționați”, căci ar fi fost necesare fundamente specifice pentru fiecare formulă posibilă de preluare a banilor noștri, ci furați prin depozitarea noastră de ei, „în viu”...

Și nu, nu este nicidecum treaba noastră să cerem socoteală guvernanților. Și nu pentru că, momentan, au suspendat discuțiile (lor) de punere în aplicare, pe care doar le-au amânat, ci pentru că, oricum, nu ne vor băga în seamă. Trebuie să ne îndreptăm însă, mai ales că această intenție legislativă de „depatriominizare” nu este anulată, ci pusă în așteptare pentru următoarea clipă de neveghe socială, trebuie,

dară, să ne îndreptăm „in corpore”, revoluționar chiar, către administratorii de fonduri private, care aveau obligația să ne protejeze banii. Or, ei nu au făcut nici măcar dovada că au pus acești bani la treabă, că i-au înmulțit, ca fonduri, pentru noi. Pentru că, deși sunt fonduri de pensii, ca mijloace de „funcționare” sunt practic fonduri de investiții, pentru că multiplicarea lor se face prin investiții făcute de administratorul fondului de pensii. De altfel, chiar argumentul ființării lor ca fonduri de investiții este folosit de către guvernanți pentru a-i fiscaliza și ca investiții, nu doar ca pensii (adică, o dublă impozitare). De aceea, spre acești administratori trebuie să ne îndreptăm întâi, ca primă încercare de a pune lucrurile în normalitatea dreptului privat, individual. Altminteri, scăpați de eventuala noastră presiune publică, ei vor fi ușor de convinși, de șantajat sau mituit de către guvernanți, să salte și acest nou capac al cutiei Pandorei. Pentru că vor fi răsplătiți generos de către guvernanți, politic sau tot cu bani, banii noștri, și vor adera, cu fondurile noastre cu tot, spre un fond „comun” de pensii (cele private devenind, ca terminologie, poate cel mult „alternative”), un fond unic decis de guvernanți ca fiind și depozitar al foștilor bani privați. Bani deveniți, pentru noi, doar o marfă pe cartelele de raționalizare impuse de guvernanți. Strict ca o „marfă”, fără acoperirea juridică a drepturilor și răspunderilor explicite ca bani personali, individuali, privați... Și vor urma poate chiar banii din conturile de zi cu zi... Doar că nu va mai fi vorba despre conturile cu valute, convertite obligatoriu de către guvernanți începutului de capitalism scorjit într-un gest abuziv, sub pretextul nevoii de valută... Acum ne vor fi confiscați toți banii, și prin restrângerea opțiunilor de utilizare, dar și printr-o limitare procentuală, pentru a-i mai putea folosi doar în anumite scopuri și doar în anumite sume pe an, „viager” sau cum va decide

acest guvern...

Pentru că UE vrea să-și finanțeze războaiele cu banii europenilor. Acum, ca mod de șlefuire al acestui „modus operandi”, cu banii noștri...

Și vor fi vizate și locuințele, și mașinile și orice bun de drept privat. Pe care, să nu ne trezim, sub același principiu al violării cu legea CCR -ului în mână a drepturilor fundamentale, că vor fi fost obligatoriu transferate spre un fond locativ public, „degrevat” de orice acoperire ca subiect de drept privat. Cu același principiu al obligativității de a cumpăra ceva doar pentru a folosi. Nu pentru a mai genera beneficii de uzufruct sau drepturi către moștenitori. Adică, să ne trezim că locuințele noastre nu mai sunt „acoperite” de drepturile anterioare generate de proprietatea individuală, garantată, ci doar de un drept de folosință. Poate chiar sub titulatura de drept locativ „temporar”.

Spre asta ne îndreaptă toate aceste măsuri... Și intenția guvernanților de a impozita toate vânzările între persoane fizice, fie și în cazul produselor cu mult trecute de statutul de „second-hand”... Și confiscarea banilor din fondurile de pensii private... Și decidera de către aceiași guvernanți a felului de utilizare a părților rămase după zecuirea cu fel și fel de taxe și impozite... Dar și cu locuințele gata a fi transferate din dreptul fundamental inalienabil și inatacabil al proprietății private într-o franciză plătită cu însăși banii inițiali de achiziție. Pentru că timpurile de acum sunt o disoluție a însăși paradigmelor posibile... Se scriu vremurile în care românii vor fi biciuiți pentru a renunța la identificarea bunurilor lor cu noțiunile de drept privat. Și în care achiziția va fi doar un „garant” al unui drept de folosință... Nici măcar „uzufruct”, nici „leasing”.....

Cine ne sunt cu adevărat dușmanii?!

Diana Maria
Brăgaru

De-a lungul timpului, din 2018 până astăzi, cu precădere după ianuarie 2020, am vorbit cel puțin de două ori pe lună despre cei mai mari dușmani ai Țării care nu sunt, așa cum am putea crede, cei din exterior. Am arătat de cel puțin cincizeci de ori că nu străinii sunt cei mai mari inamici ai poporului român. Nu Marile Puteri sunt cei mai mari dușmani ai interesului național. Nici francezii, nici evreii, nici rușii, nici nemții, nici americanii, nici austriecii, nici ungurii, nici nimeni. Nici UE. Ei își fac treaba. Ei încearcă. Am explicat inclusiv atunci când am vorbit despre fenta cu khazarii că vi s-a desemnat un dușman pe care să aruncați toate vinile pentru ca la momentul potrivit, în caz ca apare o mișcare naționalistă (era un lucru de așteptat, absolut firesc, să apară una ca reacție la pierderea suveranității țării) să se poată folosi de acuzații de legionarism și antisemitism pentru a o înăbuși. Lucru care, uitați, se întâmplă cu Georgescu! S-a creat personajul Marian Motocu, „legionarul” care se înregistrează pe sine când vorbea cu ambasada rușilor, se înregistrează pe sine când vorbea cu Georgescu. Să vă aduc aminte că Marian Motocu este unul dintre primii propovăduitori ai khazarilor, cronologic vorbind?! Ca să nu mai spun că și el a contribuit la perpetuarea imaginii de criminal al evreilor pentru Antonescu...

Și Marian Motocu își joacă rolul magistral. V-am explicat că toți dușmanii desemnați pentru ca dumneavoastră să îi blamați, cum sunt evreii / khazari, sunt un fel de Fata Morgana ca să vă distragă atenția de la adevărații dușmani ai poporului român. Nu că nu ar exista și destui care să fi supt, dar nu sunt nici cei mai mulți, nici cei mai agresivi, nici cei mai subversivi – progresiștii francezi, austrieci și nemți i-au bătut la fund. Iar faptul că nu ei fac legea și nu ei sunt stăpânii se vede clar din contracaraarea legii vexler de către Nicu. Nu, nici cei din mișcarea LGBT nu sunt dușmanii cei mai mari. La gândiți-vă la un lucru: câte exemple avem în istorie de patrioți vânduți de ai lor? Și nu doar de ai noștri. Ci în toată istoria lumii! Poate ca acum, auzind același lucru, aceeași idee de la un preot, veți începe să vă gândiți la asta. Veți înțelege ce am mai spus de atâtea ori: că fără trădătorii din interior niciun

dușman al Țării nu ne-ar fi putut face nici cel mai mic rău. Fără cei care și-au vândut votul pe o găleată de plastic de zece litri, pe un kilogram de zahăr un litru de ulei, fără cei care și-au vândut votul lor și al familiilor lor pe un post nemeritat într-o primărie, școală, judecătorie, fără cei care au acceptat să treacă examenele toți ineptii și să termine nu un liceu, ci chiar o facultate toți imbecilii, fără ortodocșii majoritari care nu au avut nicio reacție când au apărut primele manifestații LGBT, fără cei care au votat mereu „răul cel mai mic” spunându-și că „n-o fi dracul chiar așa de negru”, fără cei care au acceptat scoaterea icoanelor din școli, fără cei din poliție, magistratură și justiție care s-au lăsat mituiți, fără politicienii ale căror conturi din străinătate au fost burdușite de companii străine, fără toți acești oameni care au fost și sunt români, nu alogeni, toți dușmanii Țării, toți cei care au vrut să ne jefuiască, să ne supună, să ne extermină, nu ar fi reușit nimic.

Ar fi rămas cu buza umflată, în afara porților cetății numite România, rozându-și unghiile de nervi, înjurând-ne cu năduf. Și noi am fi prosperat. Dar noi ne-am făcut că nu vedem. „Doar nu fură de la stat”; „A furat, dar a și făcut”; „Nu mai vorbiți despre asta, le faceți reclamă!”; „La noi nu se va întâmpla niciodată așa ceva!”; „Lasă, că merge și așa!”; „Nu contează, bani să iasă!”; „Cunosc eu pe cineva, dai o atenție și se rezolvă!”; „Noi nu ne băgăm, că nu e treaba noastră!”; „Să iasă să protesteze ăia tineri, că e interesul lor!”; „Suntem prea mici ca să schimbăm ceva!”; „Acum e prea târziu, nu mai putem schimba nimic!”; „Lasă, nu contează, o să treacă și asta trebuie doar să așteptăm”... Ba chiar s-a ajuns până la „Dacă Dumnezeu a îngăduit, asta e, nu avem ce face”. Fără să își dea seama că îngăduința Lui Dumnezeu nu înseamnă voia Lui Dumnezeu! Că Dumnezeu ni le-a dat pe toate și nu ne-a cerut decât câteva lucruri. Și ele nu sunt nici să fim proști, nici să susținem mincinoșii, profitorii, hoții, curvele, trădătorii de Credință, Neam, Țară!

...Acesta este tristul adevăr. Chiar dacă nu ne place, așa stau lucrurile. Dușmanii cei mai mari ai Poporului Român și ai Țării sunt cei pe care îi vedem la conducerea țării. Îi cunoaștem toți, cu nume, prenume, partid funcție. Pe absolut toți!

● fără trădătorii din interior niciun

„Ce mă interesează pe mine ce fac aia?!”...

Diana Maria Brăgaru

Într-adevăr, nu e treaba noastră ce fac aia. Dar de interesat, ar trebui să ne intereseze. În 1990 nu ar fi crezut nimeni că vom vedea promovarea homosexualității drept un „ceva care trebuie aplaudat”. Nu ne imaginam ca în doar șase ani vom avea prima asociație care o promovează. Nici că vom primi tot felul de etichete și epitete dacă ne vom opune avalanșei de propagandă curcubeu. În anii 90 nu își imagina nimeni că România va fi dată în judecata ca nu

intereseze subiectul și să nu mai băgăm gunoiul sub preș, pretextând că „nu ne e treaba noastră” și că „dacă vorbim despre aceste lucruri, le facem reclamă”. Noua Ordine impusă de către progresiști (care ar vrea desființarea tuturor religiilor și eliminarea Lui Dumnezeu) are ca scop controlul total al populației. Dar în preluarea controlului, Religia le stă ca un ghimpe în coastă. Pe cei nerecrutați încă e aproape imposibil să îi convingi, atâta timp cât ei cred în Dumnezeu și religia le interzice să aprobe pederastia. Cu cei slabi în credință și prea puțin catehizați a fost simplu, lor li

deviație condamnată. Absolut toate vedeau drept cea mai înaltă formă a spiritualității căsătoria dintre un bărbat și o femeie. De „uniuni” între doi bărbați, două femei, transsexualism și sexualitate fluidă, nici pomeneală. Singura „religie” fondată înainte de 1970 care a acceptat homosexualitatea fără rezerve a fost Satanismul (Biserica lui Satan, fondată de LeVey). Dar odată cu Revoluția Sexuală lucrurile au început să se schimbe, iar banii și manipularea au început să dea roade din plin. Când homosexualitatea infiltrată a început să fie recunoscută și considerată „acceptabilă”

1996 clerici homosexuali și includerea persoanelor LGBT; 8. Biserica Unită a lui Hristos, creștină, a adoptat din 2005 rezoluții care susțin căsătoriile între persoane de același sex; 9. Iudaismul conservator permite din 2006 încadrarea rabinilor homosexuali și recunoașterea relațiilor homosexuale stabile; 10. Biserica Evanghelică Luterană din America, creștină, permite din 2009 încadrarea pastorilor homosexuali și binecuvântează uniunile homosexuale; 11. Biserica Anglicană din Canada, creștină, a aprobat din 2016 binecuvântarea căsătoriilor între persoane de același

deoarece Satana lucrează mai abilitat atunci când noi ne facem că nu vedem ce se întâmplă la alții. Acesta este motivul pentru care mari „gânditori” precum cei pe care îi cunoaștem bine, ca Bănescu, Papahagi, Paleologu, Caramitru, Mândruță, toată secta soroșisto-haștagistă se dau de ceasul morții să decredibilizeze BOR. Și țineți minte ce va spun: dacă nu ne trezim, nu va trece mult până când vor apărea și la noi „noi biserici” care „să binecuvânteze” acest gen de „familie” și chiar să „oficieze religioasă căsătorii LGBT”. Nu degeaba s-au infiltrat progresiști strategic printre preoți. Nu

acceptă/recunoaște căsătoriile între persoane de același sex. Nu se gândea nimeni ca vom avea parade ale mândruților, că vor exista grădinițe, școli, licee și universități unde homosexualității i se ridică ode. Nu ne gândeam și nici nu credeam ca „moda” va ajunge și la noi. Dar a ajuns. S-a instalat confortabil și se lăbărțează în continuare, nestingherită. Acum, în fiecare an, avem manifestații „culturale” de gen. Lucrurile se întâmplă. Și se întâmplă cu repeziciune! Politica „nu vorbim despre asta” este, încă o dată, extrem de păguboasă. De la începutul anului până în prezent au avut loc nu mai puțin de zece evenimente legate de comunitatea LGBTQIA+, incluzând „Bucharest Pride”, „Cluj Pride”, „Drag Revolution Festival” din Timișoara, plus alte manifestări mai mici: proiecții de filme gay, expoziții de artă, dar și „debateri” în București, Cluj, Iași și Brașov... Prin urmare, poate ar trebui să ne

s-a pus pe „repeat” placa cu „Dumnezeu e iubire, iar când doi oameni se iubesc, sexul nu mai contează”. Dar cu restul e mai greu și de aceea s-a trecut la o nouă metodă: „Dacă nu îi poți convinge, zăpăcește-i!”... Și zăpăceala a fost începută odată cu „Revoluția Sexuală”... Până la „Revoluția sexuală” din anii ’70 nicio religie a lumii, nici monoteistă și nici politeistă NU ACCEPTA și NU PROMOVA homosexualitate. Nici măcar triburile africane sau amazoniene nu voiau să audă de pidosnicie. Nu acceptau homosexualitatea și nici nu putea fi vorba despre „familii homosexuale”. Creștinismul, Iudaismul, Islamul, Hinduismul, Budismul, Sikhismul, Confucianismul, Taoismul, Șintoismul, Jainismul, Zoroastrismul, Bahá’í, Spiritualitatea indigenă africană, Spiritualitatea indigenă americană, Spiritismul, Scientologia, Teosofia, New Thought considerau cu toatele homosexualitatea drept anormală, păcat,

în religiile lumii? Vedeți când, una câte una, piesele din eșafodaj au început să cadă... 1. Biserica Unitarian Universalistă creștină a adoptat politici de acceptare a relațiilor homosexuale și a militat pentru drepturile LGBT din 1970; 2. Biserica Metropolitană Comunitară creștină, fondată special pentru a servi comunitatea LGBT, acceptă relațiile homosexuale de la început, din 1970; 3. Iudaismul reformist a emis în 1972 rezoluții care susțin drepturile și includerea persoanelor homosexuale; 4. Biserica Episcopală din SUA binecuvântează relațiile homosexuale și includerea membrilor LGBT din 1982; 5. Iudaismul reconstrucționist susținute din 1984 relațiile homosexuale și recunoaște rabinii LGBT; 6. Biserica Unită a Canadei, creștină, permite din 1988 existența clerului homosexual și recunoaște relațiile homosexuale; 7. Biserica Presbiteriană, creștină, (SUA) acceptă din

sex; 12. Biserica Metodistă Unită, prin unele ramuri din SUA, creștină, acceptă clerici homosexuali și binecuvântează căsătoriile homosexuale din 2019; 13. Biserica Anglicană din Marea Britanie, creștină, a aprobat binecuvântarea cuplurilor de același sex din 2023, dar nu încă și căsătoria religioasă a persoanelor homosexuale; 14. Biserica Catolică, creștină, permite preoților începând cu 2023 să binecuvânteze cuplurile de același sex în contexte informale, fără a le considera căsătorii, conform documentului „Fiducia Supplicans” emis de către Papa Francisc. Observând toate aceste lucruri, înțelegem că acolo unde credința era prea puternică pentru a fi eliminată, dar destul de slabă încât să fie penetrată, s-a trecut la pervertirea ei. Și de aceea avem astăzi „teologi” care ne acuză de „inflexibilitate” și „homofobie”, „primitivism”, foarte lacși în abordarea temei. Și lucrurile nu se vor opri aici,

degeaba au apărut „preluați” în funcții de conducere pe ici, pe colo... Dar ofica lui Paleologu, că o foarte mare parte din Sfântul Sinod e suveranist, să speranță. Există printre ierarhi „prea multe”, după părerea lor, cetăți inexpugnabile. Însă noi nu trebuie să ne culcam pe o ureche și ne facem ca aceste lucruri nu există. Nici că nu e niciun pericol pentru noi ca pederastia să devină normă.....

Viktor Orbán și mesajele cu subtext rostite pe pământ românesc...

Claudiu
Aiudeanu

„Un șef de stat responsabil nu face declarații care să pună la îndoială suveranitatea unei alte țări în nicio circumstanță... linia roșie a fost în cele din urmă depășită... Guvernul român pur și simplu nu poate ignora declarația premierului ungar“. Acest text reprezintă un extras dintr-un material al presei de opoziție din Ungaria, respectiv Nepszava, preluat de site-ul www.rfi.ro/24_iulie_2023. Acesta se referă la declarația făcută de Viktor Orbán, la Tușnad Băi, în ziua de 22 iulie 2023, potrivit căreia, între altele, acesta spunea că „Ni s-a transmis să nu vorbim nici despre unități teritoriale românești inexistente, aici putem vorbi despre Transilvania și ținutul secuiesc, dar nu am susținut niciodată că acestea ar fi unități teritoriale românești“. Această declarație a constituit un atac deschis la adresa caracterului suveran al statului român, întrucât premierul Ungariei a contestat cu subiect și predicat, în mod public, aflându-se pe teritoriul României, caracterul românesc al Transilvaniei și apartenența acesteia la România! Trebuie să se conștientizeze că afrontul adus României, de premierul Ungariei și, pe cale de consecință, de Ungaria, a fost imens, iar umilința și batjocura deopotrivă, atingând cele mai mari cote din ultimii ani! Bineînțeles, aceasta nu a fost nici prima nici ultima declarație de acest fel a respectivului!

Prezențele premierului Viktor Orbán în România, în zonele cu populație majoritar maghiară și secuiască, sunt însoțite aproape invariabil de declarații cu tentă identitară, simbolică sau chiar revizionistă rostite pe teritoriul unui stat suveran, membru al Uniunii Europene. Această situație ridică întrebări fundamentale privind limitele libertății de exprimare diplomatică, respectarea principiului suveranității statului român și tăcerea constantă a instituțiilor statului român față de unele afirmații care pot fi interpretate ca ingerințe. Declarațiile repetate ale premierului ungar pe teritoriul României au depășit granița simbolică a nostalgiilor istorice. Aceasta pentru că, atunci când un lider european afirmă, chiar indirect, că „Transilvania nu a fost niciodată românească“ sau că „nu va fi lăsată singură la nevoie“, mesajul nu mai e doar pentru proprii alegători! Este evident că este un mesaj politic direcționat către România, spus chiar pe teritoriul ei! În orice alt stat european, o astfel de retorică ar fi întâmpinată cu reacții concrete. În schimb, în România, asistăm la un non combat constant, la o tăcere devenită îngrijorătoare. Ne întrebăm cât timp poate o țară să mai ignore

afirmații ce pun la îndoială indirect suveranitatea sa? Pentru că un stat care se respectă răspunde clar, ferm și responsabil! De ce ? Pentru că tăcerea nu este în niciun caz diplomație, ci acceptare tacită! Asistăm, de ani buni la un fenomen îngrijorător: pe teritoriul României, în mod repetat, deci nu întâmplător sau accidental, prim-ministrul Ungariei, Viktor Orbán, susține discursuri publice care pun sub semnul întrebării suveranitatea și unitatea statului român, în ceea ce privește Transilvania.

Concret, să ne referim numai la anul 2025, când doar în luna iulie Viktor Orbán face două declarații mai mult decât controversate. Bineînțeles încurajat și de lipsa de reacție a autorităților statului român față de declarația din 22 iulie 2023. Astfel, în ziua de 4 iulie 2025, la Tg. Mureș, aflat la o înmormântare, Viktor Orbán declara că: „Nu vom mai lăsa Transilvania singură la nevoie“. Este o afirmație ambiguu formulată și de această dată, dar cu o puternică încălcătură simbolică și politică, ce poate avea următoarele interpretări: ca mesaj politic revizionist mascat, întrucât este utilizat termenul „Transilvania“, fără a se face nicio referire la statul român. Este sugerată o separare simbolică între Transilvania și România! Dar, lasă de înțeles că Ungaria ar avea o responsabilitate față de Transilvania, ceea ce bineînțeles, poate fi perceput ca un amestec în problemele interne ale României! Desigur, acest mesaj poate fi interpretat în mod voalat și ca o referire la sprijinul politic, economic sau identitar pe care Ungaria îl oferă minorității maghiare din afara granițelor. Totuși, datorită formulării vagi, afirmația lasă loc de interpretări, chiar secesioniste. Prin urmare, declarația are tentă revizionistă. Este adevărat, nu explicită, dar periculoasă prin insinuație și recidivă. Nu este posibil ca în contextul geopolitic actual să fie ignorată o astfel de retorică!

Iată că, Viktor Orbán recidivează în data de 26 iulie 2025, tot la Băile Tușnad, în discursul său, prin care continuă o linie retorică deja consacrată în care se relativizează statutul constituțional al Transilvaniei în cadrul statului român și se evită recunoașterea clară a apartenenței acesteia la statul român. Se promovează ideea unei legături speciale între Ungaria și teritoriile istorice din afara granițelor sale actuale, aceasta arogându-și dreptul de a se implica efectiv în problemele minorităților maghiare de pe teritoriul altor țări, ceea ce reprezintă amestecul în probleme interne ale statelor respective. Este cunoscut că politica legată de minoritățile trăitoare într-o țară este apanajul statului respectiv și în niciun caz al altui stat! Se pare că premierul Ungariei are o altă viziune și concepție față de

această problemă, preferând să genereze tensiuni în România și nu numai! Concret, în intervenția publică de la Tușnad Băi, din 26 iulie 2025, respectivul aduce în discuție, în mod voalat, în treacăt, dar suficient pentru a puncta ceea ce și-a dorit și de această dată, subiectul problemei pierderilor teritoriale suferite de Ungaria în urma Tratatului de la Trianon. Deci contestarea Trianonului! Spunea acesta: „am pierdut teritorii, ni s-au luat lucruri“, de aceea o treime din maghiari au rămas în afara granițelor. Oricine poate observa ușor că este adusă în prim plan „nedreptatea“ care s-ar fi făcut atunci Ungariei, aceasta fiind de fapt leit-motivul propagandei destinate anulării/revizuirii Tratatului de la Trianon.

ceastă retorică are vechime în timp și nu este o invenție a premierului ungar, apărând imediat după semnarea Tratatului de la Trianon de către Ungaria (1920), având continuitate în timp până în zilele noastre! Nu încercăm în niciun caz să completăm cunoștințele premierului ungar în această problemă dar, din perspectiva adevărului istoric privind această așa-zisă nedreptate, acesta este cu totul altul, fie că place sau nu Budapestei de ieri și de azi: «Monarhia austro-ungară sau „Ungaria a pierdut“ 190.263km.p. (67,27 la sută) din suprafața totală de 282.870 km.p. (exclusiv Croația) și 10.665.287 locuitori, sau 58 la sută din totalul de 18.264.533 de locuitori, câți avea Ungaria imediat înainte de încheierea păcii. Din locuitorii teritoriilor unite cu statele formate în urma tratatului, 8.130.287 – 76 la sută erau însă neunguri care reveneau la patria de baștină și abia 24 la sută sau 2.535.000 erau unguri care deveneau minoritari în țările respective [...]». Examinând proporția unguri – neunguri în detaliu, pe țări beneficiare, găsim următoarea situație: în provinciile cedate Yugoslaviei, din 1.519.013 de locuitori erau numai 459.000 unguri (30 la sută), iar în cazul Cehoslovaciei, din 3.567.575 de locuitori reveniți acestei țări, abia în jur de 750.000 (20 la sută) erau unguri. În Transilvania, reunită cu România, din totalul de 5.236.305, cifră discutabilă, menționată în statisticile maghiare, numărul românilor era cu mult peste trei milioane, iar al secuilor și maghiarilor de 1.326.000 (25 la sută) [...]. în aceasta a constat „marea nedreptate“ făcută Ungariei, imperiu, care, cu o populație permanent minoritară, a reușit sute de ani în șir să înrobească teritorii și locuitori aparținând țărilor învecinate».

1. Am făcut apel la această statistică, de altfel accesibilă pentru oricine este interesat, pentru a combate falsul și a evidenția adevărul că, prin Tratatul de Pace de la Trianon, Ungaria nu a pierdut 2/3

din teritoriul său, ci exact teritoriile pe care le-a copleșit, secole de-a rândul, de la alte popoare. Iată de ce, aceia care folosesc tribuna publică de la Tușnad Băi-România, ar trebui să nu mai aibă fracturi de judecată voite și să accepte realitatea, anume că Tratatul de la Trianon nu a reprezentat o nedreptate făcută Ungariei ci, o mare dreptate în numele lumii civilizate! Din judecata acestora nu ar trebui să lipsească esențialul, anume că „Târâtă în vâloarea primului război mondial, Ungaria a fost înfrântă, după ce ajunsese într-un conflict declarat oficial cu peste 20 de state din Europa și din restul lumii. Fiecare dintre acestea s-a folosit de poziția lui de partener la victorie (cum cu siguranță ar fi procedat și Ungaria dacă s-ar fi aflat în tabăra victorioasă-n.n.) pentru a formula pretenții specifice față de cel învins. Tratatul de la Trianon a fost inventarul complet și detaliat al tuturor acestora [...] Contestarea Tratatului de la Trianon, în substanța sa, implică, deci, și contestarea celui de la Paris din 1947 și, prin aceasta, a ordinii politice și de drept instaurate după al doilea război mondial. Ceea ce înseamnă introducerea unui principiu de instabilitate în ordinea mondială (s.n.)“.

2. Cine dă dreptul Ungariei să facă acest lucru?! Aceleși declarații nefirești, insinuante și cu aluzii ce pot fi considerate gesturi simbolice revizioniste, le-a făcut Viktor Orbán, în data de 23 iulie 2025, aflat în capitala României: „Am ajuns la București pe pământ românesc. Noaptea mergem în Transilvania“. Afirmația este gravă din mai multe puncte de vedere și nu poate trece neobservată și fără să fie analizată. Iată motivele: Din punct de vedere diplomatic poate fi văzută ca o exprimare simbolică prin care separă capitala statului român de regiunea Transilvania, dar fără a nega apartenența acesteia la România. În privința contextului și antecedentelor, având în vedere că Viktor Orbán a făcut în repetate rânduri afirmații privind „unitatea spirituală a națiunii maghiare“ din Bazinul Carpatic, iar hărțile „Ungariei Mari“ sunt adesea promovate la evenimentele la care participă, una fiind expusă chiar în cabinetul său de premier al Ungariei, declarația este suspectată de tentă politică și poate, pe bună dreptate, să fie recepționată ca un act de comunicare simbolică revizionistă. De asemenea, prin contrastul „București – pământ românesc“ vis-à-vis „Transilvania“, fără a o numi românească, se poate sugera subtil o diferențiere teritorială sau identitară, iar percepția poate duce la o aluzie cu caracter revizionist. Trebuie să se rețină că asemenea formulări pot fi interpretate ca gesturi simbolice de contestare a integrității teritoriale, mai ales în contextul altor declarații similare ale lui Viktor Orbán. Nu în

ultimul rând, deși declarația nu este explicit antiromânească din punctul de vedere al construcției și alegerii cuvintelor, declarația poate fi interpretată ca o diferențiere voită, care lasă loc interpretărilor revizioniste. Este cunoscut faptul că, în plan politic și diplomatic, asemenea declarații sunt sensibile și pot afecta relațiile diplomatice. În cazul de față cu atât mai mult cu cât acestea sunt repetate în timp și corelate cu alte acțiuni simbolice.

La o privire atentă observăm că și comportamentul lui Viktor Orbán este un caz aproape singular în Europa în ceea ce privește declarațiile cu tentă revizionistă rostite pe teritoriul altui stat suveran, în mod repetat. Nu există precedent recent comparabil în Europa. Din contră, oficialii europeni evită în general asemenea gesturi, nu fac afirmații sensibile, ambigue pentru a nu lăsa loc de interpretări tendențioase legate de suveranitatea, mai ales pe teritoriul aceluia stat. Niciun lider european nu face referiri la regiuni istorice aparținând altor țări într-o manieră ambiguă sau insinuant revendicativă. Așadar, în acest context, comportamentul repetitiv al premierului ungar, prin afirmații identitare legate de Transilvania, reprezintă o excepție, dar și o încălcare tacită a uzanțelor diplomatice europene. În cadrul Uniunii Europene, singura țară al cărei lider face astfel de afirmații este Ungaria. Prin urmare, se poate considera că Viktor Orbán este în prezent un caz unic în Europa, deoarece face frecvent declarații cu substrat revizionist, le rostește pe teritoriul altui stat, o face aflându-se în funcție oficială, chiar dacă se află într-o vizită privată!

Este normal și firesc să ne întrebăm: de ce această lipsă de atitudine fermă a autorităților statului român față de declarațiile repetate ale lui Viktor Orbán? Aducem în atenție câteva posibile răspunsuri. Poate fi vorba despre evitarea unei escaladări diplomatice între România și Ungaria. Poate se ia în calcul că un răspuns oficial dur ar oferi Ungariei un pretext, poate, urmărit și așteptat de aceasta, de victimizare diplomatică.

- continuare în pagina a 12 - a

Când ferma animalelor se va dovedi mai liberă decât țarcul oamenilor: competiția „preempțiunii” fiscal-punitive a instituțiilor statului contra cetățeanului...

Cezar Adonis
Mihalache

La prima vedere, despre asta pare a fi vorba în tot acest război al statului Român contra propriilor cetățeni... O competiție între instituțiile publice, probabil și pentru a rămâne pe mai departe, pe măsura degradării stării economice a țării, în organele sinecură de după următoarele pachete fiscale de sancționare și eliminare instituțională, un concurs prin care organismele punitive ale statului să-și dovedească „eficiența”. Recte, obediința față de sistem, și nu atât aplicarea legitimă, dar și legal-constituțională, a unor mecanisme și instrumente de supracontrol economic, dar și punitiv-fiscale la adresa contribuabililor. Pentru că, „stricto sensu”, în noua ofensivă a puterii fiscale, aproape devenită prima putere în stat, nu despre punerea cetățenilor la stâlpul infamiei neachitării datoriilor fiscale este vorba... Mai ales că, expunerea „publică” nu ar constitui nicicum un mijloc de presiune asupra cetățenilor pentru a se achita, nu atât de propriile datorii față de bugete, cât mai ales de supraîndatorările decise de către guvernanți și aplicate „otova”, și neconstituțional, prin giranții abuzului instituțional asupra țării. E drept, această aproape

competiție nedeclarată între instituțiile statului, de a inventa instrumente legislative de stoarcere a buzunarelor românilor, poate fi privită și din perspectiva unei provocări de „granturi” punitive minim constituționale. Adică, prezervarea unor calapoduri, ulterior transformabile în spețe preluate de către fiecare instituție asupritoare, a acelor mijloace aproape corecte din perspectiva respectării constituționale... (Mai ales că nu este greu de imaginat cât de neconstituțională va deveni însăși legea supremă în anii următori)...

De aceea, în termeni reali, intenția Fiscului de a da cu noi de stâlpul infamiei datornicilor, cu nume, prenume, date de identificare fiscală, cnp -uri, într-o autoderogare de la legea privind protecția datelor personale, constituie, mai degrabă, un mijloc de creare a unei spețe și nu atât o încercare de a forța contribuabilii să-și plătească datoriile cu lacrimile umilinței fiscale pe obraji. Pentru că, oricum, pe nici un alt cetățean al țării nu-l va interesa prezența celorlalți „paria” decizi de stat la stâlpul infamiei, iar încercarea de a transforma acest proces într-o rușine națională va păli în fața dreptului cetățenesc de a fi dator statului... Ba, în mod cert chiar, nu pentru „public” a decis Fiscul să avanseze acest instrument aberant...

Nu pentru vreun stâlp al infamiei publice... Nu pentru lectura publică, la ora națională de ridiculizare a datornicilor... Da, este un stâlp de înjosire de care guvernanții vor să agațe scheletele tot mai deșirate ale contribuabililor de mâine, dar nu al infamiei publice, unde să rădem unii de alții, să ne ridiculizăm, să ne înțepăm, să ne batjocorim, să facem veșnica noastră caterincă de râia caprei vecinului, ci unul „digital”.

Acolo rezidă scopul otrăvitor sorbitor al acestei noi buruieni agățătoare a statului pentru a-și hrăni camarilele lui din sărăcia deja însărcinată a noastră: expunerea digitală. Și nu în sensul „grosso modo”, menit a distra atenția și a fi vehicul de falsă dezbatere despre acel nimic care ne va distra din nou atenția, în acel digital interpretat de noi ca fiind o expunere pe internet a datornicilor (va fi și asta, dar nu este scopul principal), ci în acel digital omniprezent prin interferarea cu fiecare aspect al vieții fiecăruia dintre noi, astăzi, poate, ca libertăți de a mai decide pentru noi (pe ici-colo), dar, mâine, ca un „modus operandi” al statului abuzator.

De fapt, sistemul își ajustează instrumentele de acces, prin bazele de date ale înfierării fiscale publice a datornicilor, pentru a le putea corobora cu toate celelalte aspecte economice, fiscale,

existențiale chiar, ale noastre. Iar scopul acestui proiect se deslușește și din analiza unei alte aparente aberații a sistemului: aceea de a corela neplata amenzilor cu suspendarea „de facto” a dreptului de circulație, și, mai puțin analizat public, al dublării fiecărui leu neplătit până la transformarea, după trei ani, în amendă penală... Adică infracțiune, apoi... posibilă pușcărie. Altfel spus, un grav atentat constituțional în care o contravenție este transformată în infracțiune penală... Și da!, rămâne de văzut care dintre cele două proiecte a fost gândit inițial ca speță pentru celălalt... Pentru că și acest model de expunere publică a datornicilor la fisc putea copia modelul promovat pentru neplata amenzilor... Dar și viceversa... În speță, și neplata impozitelor poate fi transformată direct în sancțiuni și zile pușcărie, așa cum s-a impus transformarea în infracțiune a amenzilor neplătite.. Orice pentru transformarea infamiilor fiscale în pușcăriabili și executarea lor silită, transferând și echivalând plățile neonorate la buget, din zona de contravenție în cea de infracțiune penală, inclusiv închisoare. (Chiar dacă, pe fond, neplata impozitelor poate fi un legitim mijloc de nesupunere civică, prin care oamenii refuză să-și achite dările tocmai pentru a

sancționa sistemul; iar aici, iată, din start, puterea îngrădește o altă libertate civică...).

Finalmente, adoptarea acestor pachete anti-cetățenești, coroborate cu obligația de identificare unică a cetățenilor doar prin instrumentele digitale, va asigura, nu doar un document unic pentru cetățean, ci și accesul autorităților în orice colț de existență al indivizilor... Prin buletinul electronic – pentru eventuală restrângere a manifestării sociale a datornicilor, și blocarea lor ca intenții și prezențe în sferele comerciale, investiționale, patrimoniale; prin cardul de sănătate, inserat în cip -ul buletinului electronic – pentru restricționarea drepturilor la asistență medicală; prin permisul auto – pentru suspendarea dreptului de a circula; prin actele mașinii și poate cele ale imobilelor – pentru limitarea și chiar anularea drepturilor de proprietate. Și nu, nu ne vom găsi nici măcar într-un țarc numit „ferma animalelor”... Nici pe departe... Căci și aceea se va dovedi mai liberă decât țarcul oamenilor... Măcar pentru că acolo va mai exista legitima separare a celor „îndreptățiți”, cei având patru picioare (!), față de cei neîndreptățiți, toxici, paria, cei având, evident, două picioare...

Viktor Orbán și mesajele cu subtext rostite pe pământ românesc...

-urmare din pagina a 4 -a -

Trebuie avut în vedere și realitatea fragmentării adesea a clasei politice românești, a lipsei de coerență în abordarea intereselor naționale majore. Nu trebuie exclusă și varianta că, de multe ori, interesele electorale locale sau colaborările politice de conjunctură generează o neimplicare și tăcere convenabilă. Nu în ultimul rând, instituțiile statului agreează o diplomatie pasivă în locul unor reacții ferme și bine argumentate. Există posibilitatea ca autoritățile române să considere că declarațiile lui Orbán sunt doar simbolice și nu produc efecte concrete, nefiind necesare reacții dure. Refuzăm să credem că poate fi vorba despre o reticență în apărarea demnității naționale!

Bineînțeles, în situația în care autoritățile statului român ar prefera un răspuns la unele declarații considerate antiromânești, chiar dacă acestea vin din partea unui prim-ministru aflat în vizită neoficială în

țara noastră, au la dispoziție o serie de instrumente diplomatice: Convocarea ambasadorului Ungariei la Ministerul Afacerilor Externe pentru explicații; transmiterea unei note de protest oficiale; solicitarea de a nu se mai face declarații de acest gen pe teritoriul

parlament, Ministerul Afacerilor Externe, care pot adopta declarații ferme prin care să condamne astfel de afirmații ca fiind inacceptabile și interferând cu suveranitatea României; limitarea protocolară care presupune refuzul cooperării la vizite viitoare în

Este de la sine înțeles că răspunsul autorităților române trebuie să existe în asemenea situații, dar trebuie să fie echilibrat și ferm din el să rezulte că România nu tolerează pe teritoriul ei discursuri care pun sub semnul întrebării suveranitatea, uni-

fi induse în percepția unor membri ai comunității maghiare din țara noastră dar și din exterior. România dispune atât de cadrul legal cât și diplomatic de a reacționa fără a escalada inutil o tensionare a relațiilor româno – ungare, însă pentru aceasta este nevoie de voință și asumare! România trebuie să apere ferm dar responsabil valorile sale fundamentale și să nu tolereze pe propriul teritoriu discursuri care contravin ordinii constituționale! Declarațiile repetate ale premierului ungar privind Transilvania nu mai pot fi trecute în registrul retoricii vagi sau al interpretărilor culturale. Ele exprimă o viziune politică coerentă, identitară și insinuant revizionistă care ignoră realitățile geopolitice actuale. România, ca stat suveran, are nu doar dreptul, ci și responsabilitatea de a reacționa pentru apărarea caracterului său național și a integrității sale teritoriale în mod ferm, dar diplomatic.

României; informarea oficială a UE și NATO privind afirmațiile politicianului ungar în cazul în care promovează revizionismul și afectează stabilitatea regională, prin încălcări repetate ale uzanțelor diplomatice și a principiului neamestecului în treburile interne; adoptarea unor poziții publice oficiale de către Președinție, premier,

lipsa unei agende oficiale, transparente sau neparticiparea autorităților române locale sau centrale la evenimente unde s-au făcut/se fac afirmații provocatoare; declararea ca persona non grata dacă declarațiile repetate aduc atingere gravă intereselor naționale, chiar dacă această măsură face parte dintre cele extreme.

tatea și caracterul național al statului. Acționându-se altfel, nu se va ajunge decât la încurajarea recidivei! Tăcerea în continuare a autorităților va fi interpretată ca lipsă de fermitate, de viziune strategică, dar și de curaj politic. Pasivitatea poate fi contraproductivă pe termen lung, întrucât lasă loc pentru emiterea de mesaje revizioniste care vor